

[Nybøe Andersen.]

typisk hjemmemarkedsgren som det. Derfor er vores skepsis med hensyn til en statsdirigering som midlet til at opnå en sådan fremme af eksporterhvervene meget betydelig.

Økonomiministeren sagde, at Nationalbanken havde sagt, at på kort sigt ville den selektive regulering virke udmærket. Må jeg have lov til at citere fra side 2 i Nationalbankens brev, det eneste, jeg har kunnet finde, der handler om virkningerne på kortere sigt. Der står:

„Det er dog Nationalbankens opfattelse, at en selektiv regulering eventuelt kunne gennemføres relativt hurtigt, for så vidt angår visse låneformer, som navnlig har vundet udbredelse i de senere år, især lån af begrænset størrelse, hvor lånebevillingsproceduren er forholdsvis automatisk, og hvor der stilles ingen eller kun meget beskedne krav til sikkerhedsstillelse og angivelse af låneformål.“

Ja, disse automatiske lån er præcis den lånetype, hvor vi har fuldstændig sikkerhed for, at det kan man ordne gennem frivillige aftaler. Der er ikke nogen som helst grund til at vedtage en lov, der giver alle mulige vidtrækkende bemyndigelser, for at få dette område, som er det eneste, Nationalbanken har nogen tillid til kan ordnes på kortere sigt, inddraget under en regulering.

Et andet spørgsmål vedrørende Nationalbankens holdning: ministeren sagde, at Nationalbanken ønskede denne lov for derved at styrke sin stilling over for pengeinstitutterne. Det tror jeg dog er en misforståelse af, hvad Nationalbanken siger. Det hedder på side 1, det næstnederste afsnit i Nationalbankens redegørelse:

„På denne baggrund opfatter Nationalbanken en lovgivning, hvorefter der i givet fald ville kunne fastsættes bindende retningslinjer for samtlige pengeinstitutters udlånsstigning, som sigtende på en styrkelse af mulighederne for en fortsættelse af det kreditpolitiske samarbejde mellem Nationalbanken og pengeinstitutterne. Det kan oplyses, at pengeinstitutterne har givet udtryk for, at de er villige til at forhandle med Nationalbanken om en fortsættelse og tilpasning af aftalerne, således at de kan bringes i overensstemmelse med den politiske målsætning.“

Altså igen: man kan opnå efter Nationalbankens bedste overbevisning aftaler, der har dette sigte, som man her taler om, nemlig at begrænse den samlede udlånsstigning ved frivillige aftaler, og så er der måske brug for en supplerende lovgivning, der kan bringe samtlige pengeinstitutter, også de sidste rester: hr. Brask Thomsen, og hvad der ellers måtte være, ind under en sådan ordning. All right, det er vi helt parat til at forhandle med regeringen om, når vi ved, hvad man har opnået, og hvad man ikke måtte kunne opnå ved en frivillig aftale. Det er det, der har været mit grundsynspunkt i denne sag. Måtte vi dog have ventet med at kaste os ud i denne lovgivning, indtil vi har defineret behovet for, hvad det er, vi skal lovgive om.

Dahlgaard: Det er, ligesom hver især har fået det ud af Nationalbankens brev, som hver især har lyst til at få ud af det. Jeg synes nok, at økonomiministeren enten må have læst dette brev meget hurtigt eller også er lidet musikalsk i henseende til at bemærke, hvad der ligger i ordene.

Når man får stukket en sætning ud, der er så krøllet som den, der her er tale om på side 1, om, at Nationalbanken opfatter forslaget som sigtende på en styrkelse af mulighederne for en fortsættelse af det kreditpolitiske samarbejde, så er det en så besynderlig formulering, at den selvfølgelig må sætte nogle tanker i sving, og de tanker kan ikke være noget som helst andet — hvad der i øvrigt også fremgår af den øvrige del af brevet — end at nok sigter forslaget derpå, nok er økonomiministeren en mand med gode hensigter, men han rammer ved siden af, og det går jo hele den øvrige del af brevet ud på at forklare.

Økonomiministeren var utilfreds med, at jeg fastholder, at det forslag, som vi behandler, rummer mulighed for forskelsbehandling mellem erhverv og virksomheder i indbyrdes konkurrence. Det må jeg da nødvendigvis svare på. Dette lovforslag indeholder i sin § 1, stk. 2, et slutningspunktum, der lyder sådan:

„Disse reguleringer kan omfatte såvel det enkelte pengeinstituts samlede kreditgivning som kreditgivningen til bestemte, nærmere afgrænsede formål.“

Det er klart, at der heri ligger vældige